Teledermatologie in de huisartsenpraktijk voor een gerichte triage van verdachte huidletsels

Haio: SAGAERT Michelle , U.G.
Promotor: BROCHEZ Lieve , U.G.
Praktijkopleider: ROSSELLE Kaat

Context: Huidkanker is een toenemend probleem wereldwijd, waar ook de huisarts steeds vaker mee geconfronteerd zal worden. Door de goede toegankelijkheid kan de huisarts een belangrijke rol spelen bij het verbeteren van de outcomes van patiënten met maligne huidletsels. De meeste huisartsen willen wel een belangrijke rol spelen bij de zorg voor de huidkankerpatiënt, maar zijn hiervoor onvoldoende getraind. Teledermatologie, en meer specifiek teledermoscopie zou hierbij een mogelijke oplossing kunnen bieden.

Onderzoeksvraag: Het analyseren van het nut en de aanvaardbaarheid van teledermatologie in de huisartsenpraktijk.

Methode: Van juni 2019 tot en met december 2019 werden 88 patiënten geïncludeerd voor een letselgerichte screening van verdachte huidletsels. In het totaal werden 175 huidletsels gefotografeerd met een dermatoscoop van het type ‘Demetra’. Anamnestische gegevens, klinische informatie en een tentatieve diagnose werden samen met de foto’s via een beveiligd platform van Barco uitgewisseld met de dermatologen. Deze gaven op basis hiervan binnen de zeven werkdagen een diagnose en advies. Dit werd door de HAIO teruggekoppeld naar de patiënt. Zowel de patiënt, de HAIO als de teledermatoloog vulden een vragenlijst in.

Resultaten: Bij de differentiatie benigne/maligne was de correlatie tussen HAIO en teledermatoloog 97,1% en tussen HAIO en definitieve diagnose 94,4%. De sensitiviteit van de HAIO voor maligne letsels bedroeg 100%, de specificiteit bedroeg 96,0%. De positief voorspellende waarde van de diagnose maligne door de HAIO was 57,1%, de negatief voorspellende waarde was 100%. De correlatie tussen de tentatieve diagnose van de HAIO en de diagnose van de teledermatoloog bedroeg 76,7%. De gemiddelde zekerheidsscore van de HAIO bedroeg 6,0/10 (SD 2,58). Door het gebruik van teledermatologie daalde het aantal letsels dat werd doorverwezen significant van 31,4% naar 23,4%(reductie ratio: 25,5%). De angst van de patiënt daalde gemiddeld met 2,1/10 (P<0,001). Bij 80,0% (140/175) van de letsels werd door de HAIO aangegeven dat het advies van de teledermatoloog iets had bijgebracht. 59/60 patiënten vonden het advies van de teledermatoloog een meerwaarde. 90,2% van de patiënten gaven aan dat zij zich sneller tot de huisarts zouden wenden door de mogelijkheid tot advies door een dermatoloog op afstand. Gemiddeld duurde het teledermatologie-aspect 16 minuten en 37,8 seconden. De gemiddelde wachttijd per patiënt bedroeg 2,9 werkdagen (SD 1,43).

Conclusie: Deze studie toont aan dat teledermatologie in de huisartsenpraktijk zowel door de huisarts als door de patiënt als een meerwaarde wordt ervaren. Het is implementeerbaar in de dagelijkse praktijkvoering. Een duidelijk gestructureerd protocol kan het gebruik ervan optimaliseren. Een wettelijk en financieel kader zouden nog moeten worden uitgewerkt voor dit in België algemeen kan worden toegepast.